

Arrest

nr. 221 130 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMEN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hoedanigheid van familielid in neergaande lijn.

Op 12 november 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.05.2018 werd ingediend door:

*Naam: W(...) Voorna(a)m(en): F(...) Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van zijn (vermeende) Belgische vader Williams Jesse - RR 58.04.24-543-80. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.'

Artikel 44 van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: 'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie zij zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd'

Verder bepaalt artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: 'Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.'

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond.

Uit de voorgelegde geboorteakte van betrokkene blijkt dat deze laattijdig geregistreerd werd. Betrokkene zou geboren zijn in 1994, de registratie is pas gebeurd op 20.05.2015, het afschrift werd opgemaakt op 12.02.2018.

Wij wensen de rechtsgeldigheid van deze akte te betwisten omwille het geheel van onderstaande opmerkingen:

- *De vermeende Belgische vader van betrokkene woonde reeds in België op het moment dat de akte werd opgemaakt en was reeds genaturaliseerd tot Belg.*
- *De akte bevat als naam van de moeder van betrokkene, helemaal niet de naam van de vrouw waarmee de heer W(...) J(...) op dat moment was gehuwd (zie gegevens rijksregister vader). Dit is een eerste inconsistentie. Op zich is het uiteraard niet onmogelijk, deze opmerking dient dan ook samen gelezen te worden met de volgende.*

- *Uit het voorgelegde paspoort van betrokkene valt niet af te leiden wanneer hij naar Europa is gekomen en of dit al dan niet met een visum is gebeurd. Betrokkene was ons voor de aanvraag gezinshereniging niet bekend. Het is dus redelijk te stellen dat mijnheer België illegaal is binnen gereisd. Het houdt geen steek dat betrokkene zou verkiezen illegaal naar Europa te reizen, wat veel duurder is en heel veel risico inhoudt, indien hij werkelijk de zoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon. De referentiepersoon is immers reeds Belg sinds 2008 en heeft zich eerder laten vervoegen door tal van andere kinderen. Alles wijst er dan ook op dat de akte van geboorte werd aangemaakt in functie van de nakende (valse) gezinshereniging. Bij gebrek aan inreisstempel in betrokkenes paspoort kan niet worden uitgesloten dat betrokkene reeds jaren in Europa rondwaalt, desgevallend onder een andere identiteit. Er kan niet worden uitgesloten dat een akte werd aangemaakt in functie van een persoon met de Belgische nationaliteit, zonder dat er daadwerkelijk sprake is van een verwantschapsband. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).*

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Art. 40ter verwijst dienaangaande immers naar 40bis van de wet van 15.12.1980. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: 'Attest van niet-eigendom van onroerend goed en geen tewerkstelling' dd. 28.08.2018. Attesten op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon afgeleverd door het OCMW Gent dd. 28.05.2018 en 08.06.2018 waaruit blijkt dat beiden geen financiële steun genieten. Bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon in 2007, 2008, 2009 en 2012 maar niet op naam van betrokkene zelf.

Deze bewijzen kunnen niet als voldoende worden beschouwd. De bewijzen dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt (maar niet aan betrokkene) kunnen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds ten laste is van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, mede omdat bij gebrek aan bewijs van inreis niet kan worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene in Europa verblijft en op welke basis hij tot op heden in zijn levensonderhoud heeft voorzien. We zijn immers intussen 2018, voor zover betrokkene intussen elders in Europa heeft verbleven en zelf in zijn bestaansmiddelen voorzorg is uiteraard allerminst voldaan aan de verblijfsvoorwaarden.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 27 van de wet houdende het wetboek van internationaal privaatrecht van 16 juli 2004 (hierna: het WIPR), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Hij verwijt de verwerende partij tevens een manifeste beoordelingsfout te hebben begaan. Het middel luidt als volgt:

“Schending van het art. 27 W.I.P.R., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout

1. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied in hoofdzaak geweigerd omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2. Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is. Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.). Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht. Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is. Dit is in casu door verweerder niet gebeurd. De loutere bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, geen rekening kan worden gehouden bij het vaststellen van de afstamming, kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivatie waardoor de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden geschonden. Geenszins wordt door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking. Verweederders bewering dat met een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen geen rekening kan worden gehouden, toont geenszins aan dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoekers neergelegde geboorteakte heeft getoetst aan het Ghanese recht. Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille. Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

3. Geenszins worden door verweerder de bevoegde Ghanese wetsbepalingen weergegeven waaruit blijkt dat een laattijdige registratie, gebaseerd op verklaringen, de echtheid of de geldigheid van een Ghanese geboorteakte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde of een vorm is van wetsontduiking. Verzoeker verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada: “Ghana: The “Certified Copy of Entry into Registry of Births” certificate; a description of its colour, size and seals; whether the format has changed since 2003; procedures for renewal or re-issuance; who is authorized to sign the Register of Births and Deaths and whether this varies from one region to another; security features (2003-2006)”², waarin de vorm en inhoud van de in Ghana opgestelde “certified copy of entry in register of birth” wordt beschreven en waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat een laattijdige geboorteregistratie in Ghana een meer dan normale zaak is: “The US Department of State also indicates that most Ghanaians do not register at birth and only do so when a birth certificate is needed

for immigration purposes (8 June 2006)". Dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft.

4. Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging.

5. Verzoeker wil verwijzen naar ondermeer de arresten dd. 22.10.2015 nr. 155 101, dd. 26.10.2015 nr. 155 239 en dd. 16.08.2016 nr. 173 184 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld dat de loutere bewering in de bestreden beslissing dat een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen niet voldoet aan het art. 27 WIPR, geen draagkrachtige motivering uitmaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de bestreden beslissing zelfs niet blijkt aan de hand van welk recht de gemachtigde de rechtsgeldigheid en de echtheid is nagegaan en geenszins blijkt of de gemachtigde gemeend heeft dat de "laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen" overeenkomstig dit niet nader bepaald toepasselijk recht de echtheid of geldigheid van de akte aantast, een gevaar betekent voor de openbare orde dan wel een vorm is van wetsontduiking.

6. Verzoeker is van oordeel dat de vaststellingen dat niet de ex-echtgenote van verzoekers vader in zijn geboorteakte zou zijn vermeld of dat er geen inreisstempels in het paspoort van verzoeker zouden zijn ingebracht geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

7. De geldstortingen door de referentiepersoon zijn gebeurd aan een andere persoon, die deze op zijn beurt aan verzoeker heeft overgemaakt."

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De opgeworpen schendingen dienen te worden bekeken in het licht van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet dat het volgende stelt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)"

2.1.3. De bestreden beslissing bevat twee motieven die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Ten eerste stelt de gemachtigde dat betrokkene de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. Ten tweede stelt de gemachtigde dat de betrokkene niet heeft voldaan aan de voorwaarden vervat in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet waar hij dient aan te tonen ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon.

Betreffende het tweede motief, het aantonen ten laste te zijn, stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Overigens dient opgemerkt te worden dat betrokkene ouder is dan 21 jaar en dus overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 dient aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Art. 40ter verwijst dienaangaande immers naar 40bis van de wet van 15.12.1980. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: 'Attest van niet-eigendom van onroerend goed en geen tewerkstelling' dd. 28.08.2018. Attesten op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon afgeleverd door het OCMW Gent dd. 28.05.2018 en 08.06.2018 waaruit blijkt dat beiden geen financiële steun genieten. Bewijzen van geldstorting door de referentiepersoon in 2007, 2008, 2009 en 2012 maar niet op naam van betrokkene zelf. Deze bewijzen kunnen niet als voldoende worden beschouwd. De bewijzen dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt (maar niet aan betrokkene) kunnen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene reeds ten laste is van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, mede omdat bij gebrek aan bewijs van inreis niet kan worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene in Europa verblijft en op welke basis hij tot op heden in zijn levensonderhoud heeft voorzien. We zijn immers intussen 2018, voor zover betrokkene intussen elders in Europa heeft verbleven en zelf in zijn bestaansmiddelen voorzag is uiteraard allerminst voldaan aan de verblijfsvoorwaarden. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Betreffende dit motief komt verzoeker niet verder dan de opmerking: *"De geldstorting door de referentiepersoon zijn gebeurd aan een andere persoon, die deze op zijn beurt aan verzoeker heeft overgemaakt."* Verzoeker betwist hiermee voornoemd motief niet maar bevestigt enkel dat de geldstorting niet aan verzoeker gebeurden. Bovendien wordt de rest van bovenstaande motivering betreffende het al dan niet ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon niet betwist door verzoeker.

Aangezien het motief dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon in elk geval overeind blijft, heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het motief dat hij de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond. De motivering en vaststellingen omtrent het (niet) ten laste zijn volstaan om de bestreden beslissing te schragen en de kritiek betreffende de bloedverwantschap doet hieraan geen afbreuk. De kritiek op het voormelde overtollige motief is zodoende onontvankelijk (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636). Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtollig motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtollig motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Aangaande het motief dat verzoeker de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende heeft aangetoond, dient het volgende te worden gesteld. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde eerst op artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) dat betrekking heeft op de erkenning van een buitenlandse authentieke akte. Deze bepaling stelt dat een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden van het recht van de staat waar zij is opgesteld, die nodig zijn voor haar echtheid en haar rechtsgeldigheid. Voorts wordt in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 18 WIPR dat stelt dat voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over

hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

In casu oordeelt de gemachtigde dat de voorgelegde geboorteakte pas is geregistreerd op 20 mei 2015 en het afschrift werd opgemaakt op 12 februari 2018. Het motief wordt als volgt uitgewerkt: *“Wij wensen de rechtsgeldigheid van deze akte te betwisten omwille het geheel van onderstaande opmerkingen:*

- *De vermeende Belgische vader van betrokkene woonde reeds in België op het moment dat de akte werd opgemaakt en was reeds genaturaliseerd tot Belg.*
- *De akte bevat als naam van de moeder van betrokkene, helemaal niet de naam van de vrouw waarmee de heer W(...) J(...) op dat moment was gehuwd (zie gegevens rijksregister vader). Dit is een eerste inconsistentie. Op zich is het uiteraard niet onmogelijk, deze opmerking dient dan ook samen gelezen te worden met de volgende.*
- *Uit het voorgelegde paspoort van betrokkene valt niet af te leiden wanneer hij naar Europa is gekomen en of dit al dan niet met een visum is gebeurd. Betrokkene was ons voor de aanvraag gezinshereniging niet bekend. Het is dus redelijk te stellen dat mijnheer België illegaal is binnen gereisd. Het houdt geen steek dat betrokkene zou verkiezen illegaal naar Europa te reizen, wat veel duurder is en heel veel risico inhoudt, indien hij werkelijk de zoon zou zijn van de Belgische referentiepersoon. De referentiepersoon is immers reeds Belg sinds 2008 en heeft zich eerder laten vervoegen door tal van andere kinderen. Alles wijst er dan ook op dat de akte van geboorte werd aangemaakt in functie van de nakende (valse) gezinshereniging. Bij gebrek aan inreisstempel in betrokkenes paspoort kan niet worden uitgesloten dat betrokkene reeds jaren in Europa rondwaalt, desgevallend onder een andere identiteit. Er kan niet worden uitgesloten dat een akte werd aangemaakt in functie van een persoon met de Belgische nationaliteit, zonder dat er daadwerkelijk sprake is van een verwantschapsband. Deze redenering vindt steun in de informatie die te vinden is in: 'Home Office UK Border Agency, GHANA Country of Origin Information (COI) Report, 11may 2012'. Hierin wordt namelijk gesteld dat deze gebruiken vaak voorkomend zijn: "The majority of registrations are not made at the time of birth, and often no registration is made until an individual requires a birth certificate for immigration purposes. Registrations not made within one year of an individual's birth are not reliable evidence of relationship, since registration, including late registration, may often be accomplished upon demand, with little or no supporting documentation required." Het is dus vrij makkelijk, en zonder grondig onderzoek naar de echtheid van de inhoud, om geboorteakten op te maken via de Ghanese autoriteiten. Het is dus redelijk te stellen dat dit ook hier het geval is, waardoor onze diensten de inhoud van de akte betwisten overeenkomstig artikel 18 van de wet houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (wetsontduiking).”*

Uit voormeld motief blijkt dat de gemachtigde zijn oordeel niet gebaseerd heeft louter op het feit dat met verklaringen geen rekening kan worden gehouden. Verzoeker brengt tegen de motivering, die steunt op artikel 18 WIPR, niet meer in dan dat hij van oordeel is dat *“de vaststellingen dat niet de ex-echtgenote van verzoekers vader in zijn geboorteakte zou zijn vermeld of dat er geen inreisstempels in het paspoort van verzoeker zouden zijn ingebracht geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.”*

Gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van artikel 18 WIPR is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vaststelt dat er twijfels rijzen omtrent de afstamming van verzoeker. Uit de door verzoeker aangehaalde stukken blijkt overigens nergens dat het naar Ghanees recht kan volstaan de bloedverwantschap te bewijzen op basis van eigen verklaringen, die niet ondersteund worden door objectieve documenten.

Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en het proportionaliteitsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

“Dat, als gevolg van de verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden. Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt: (...). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M.

gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel. Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken. Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

2.2.2. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.2.3. Verzoeker betoogt dat hij als gevolg van de bestreden beslissing niet langer in België mag verblijven en België dient te verlaten, en dus van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden. Voorts beperkt verzoeker zich tot een theoretische uiteenzetting over artikel 8 EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot algemeenheden en niet concreet aanhaalt waar er geen of niet voldoende rekening mee is gehouden. Bovendien gaat het in dit geval niet om een verwijderingsmaatregel en wordt in de bespreking van het eerste middel besloten dat het motief aangaande de bloedverwantschap blijft staan.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van deze bepaling, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd in het kader van de beslissing over de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan in eerste instantie worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ter zake kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, waarin onder meer het volgende werd gesteld:

“B.64.7. De verzoekende partijen voeren ten slotte nog aan dat het instellen van een inkomensvereiste ten aanzien van de gezinshereniger die zijn echtgenoot bij zich wil voegen, afbreuk zou doen aan het recht op de bescherming van het gezinsleven en aan het recht om te huwen. Aldus zou artikel 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 strijdig zijn met de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 8, 12 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van

gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”

En, onder punt B.52:

“B.52.1. De zorg om de gezinshereniging van de Belgen te contingentieren vertrekt van de vaststelling dat « de meeste gevallen van gezinshereniging betrekking hebben op Belgen die in ons land uit migranten zijn geboren, of die Belg zijn geworden dankzij de snel-Belg-wet » (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 166).

De wetgever heeft redelijkerwijs rekening kunnen houden met het feit dat, wegens verscheidene wetswijzigingen, de toegang tot de Belgische nationaliteit in de loop van de laatste jaren is vergemakkelijkt, zodat het aantal Belgen die een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen ten voordele van hun familieleden, aanzienlijk is toegenomen.

B.52.2. Hoewel zij het gevolg is van een keuze van de wetgever, maakt die omstandigheid het mogelijk de relevantie te verantwoorden van het verschil in behandeling teneinde de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan. Zelfs in de veronderstelling dat sommige lidstaten van de Europese Unie op dezelfde wijze als België de toegang tot hun nationaliteit hebben vergemakkelijkt, vermocht de wetgever zich redelijkerwijs te baseren op het feit dat het aantal van hun onderdanen die in België verblijven beperkt zou blijven en dat het verblijf van die laatsten aan striktere voorwaarden is onderworpen dan het, in beginsel absolute, recht van de Belg om op het nationale grondgebied te verblijven.

Ten aanzien van een Belg striktere voorwaarden inzake gezinshereniging opleggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger blijkt dus ten opzichte van die doelstelling een relevante maatregel. Voor zover ze daarmee evenredig zijn, kunnen de drie door de verzoekende partijen bekritiseerde verschillen in behandeling bijgevolg worden verantwoord wegens de doelstelling die erin bestaat de migratiestromen te beheersen.

De omstandigheid dat de Belg die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, aan de toepassing van die striktere voorwaarden ontsnapt, doet aan die conclusie geen afbreuk. In het kader van een immigratiebeleid, dat tot complexe en ingewikkelde afwegingen noopt en waarbij rekening dient te worden gehouden met de vereisten die voortvloeien uit het recht van de Europese Unie, beschikt de wetgever over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

Gelet op het voorgaande, en aangezien niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij verkeerdelijk zou hebben geoordeeld dat de inkomsten ontoereikend zijn en niet is voldaan aan de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, moest door de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarden tot gezinshereniging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet worden overgegaan tot een proportionaliteitstoets, en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In het derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging. Het middel luidt als volgt:

“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd !!!! Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor. Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

2.3.2. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting van de hoorplicht en betoogt dat hij niet is gehoord.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen, evenwel zonder enige verdere toelichting. Hij brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht. De Raad wijst er bovendien op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. In dit geval gaat het om een aanvraag waarbij verzoeker de mogelijkheid had om alle voor hem nuttige elementen voor te leggen. Hij toont alvast niet aan dat hij hier niet tot in staat was.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC